

Kedi Olarak Hayatım

Bir ailenin parçası olmak için
o ailede doğmak gerekmez.

Carlie Sorosiak

Kedi Olarak Hayatım

Bir ailenin parçası olmak için
o ailede doğmak gerekmez.

Carlie Sorosiak

Carlie Sorosiak

Carlie Sorosiak Kuzey Carolina'da büyüdü. Oxford Üniversitesi, İngiliz Edebiyatı alanından ve Londra Şehir Üniversitesi, Yayıncılık alanından yüksek lisansa sahip. Dört gençlik romanı kaleme aldı. Hayattaki amacı yedi kıtaya da ayak basmak ve farklı türlerde hayvan büyütme. Sorosiak, eşi ve köpeğiyle beraber Amerika'nın Georgia eyaletinin Atlanta şehrinde yaşıyor.

Yazarın Diğer Kitabı:

- *Ben Cosmo*

Esma Fethiye Güçlü

1980 yılında İstanbul'da doğdu. 2003 yılında İngilizce Tarih, 2014'te İ.Ü. İtalyan Dili ve Edebiyatı, 2019'da İ.Ü. Fransız Dili ve Edebiyatı ve Amerikan Kültürü ve Edebiyatı bölümlerinden mezun oldu.

2003-2018 yılları arasında çeşitli eğitim kurumlarında öğretmenlik yaptı. İngilizce ve İtalyancadan çeviriler yapıyor.

Genç Timaş'ta yayımlanan çevirileri:

- *Ben Cosmo*, Carlie Sorosiak
- *Çöpçüler*, Darren Simpson
- *Anı Hırsızları*, Darren Simpson
- *Liste*, Patricia Forde
- *Son Kelime*, Patricia Forde
- *Kiraz Ağacı ile Aramızdaki Mesafe*, Paola Peretti
- *En Yakın Uzak*, Hayley Long
- *Kafası Karışıklar Kulübü*, Juno Dawson

*Evimizi sevgiyle ve
kedilerle dolduran anneme,*

*“O noktaya tekrar bakın. O nokta burası.
O nokta evimiz. O nokta biziz.”*

Carl Sagan

1

İnsanlar uzaylılar hakkında çok yanılıyor. Bazen televizyonda kocaman gözlü, bahar yapraklarını andıran yeşil tenli görüntülerimize rastlıyorum ve *Bunu kim uydurdu acaba?* Böyle bir şeyi neden yapmış olabilirler ki? diye merak ediyorum. Olive, bu tür programları izlemememi söyler hep. “Kâbus göreceksin,” der. Bu yüzden, böyle zamanlarda, televizyonu kapatıp birlikte pencerenin yanına kıvrılır, dalgaların huzur veren yumuşak sesini dinleriz.

İşin aslı, ben buraya ait değilim. Yani burada temelli, sonsuza dek kalmayacağım. Gece yarısı bu karavanla hızla karanlık yollara dalmamızın nedeni de bu zaten. Şu anda Olive’in üzerinde eski bir tulum var ve beni kucağında tutuyor.

Öyle kıpır kıpır kıpırdanmıyorum. Kimseyi tırmalamıyorum. Ben o tür kedilerden değilim.

“Beni unutmayacaksın,” diyor Olive, alnını alnıma bastırarak. “Ne olur, beni unutmayacağına söz ver.”

Olive, kızarmış tarçınlı ekmek ve frambuazlı şampuan kokuyor. Saçında papatya şekilli tokaları var. Bir an, ona olan sevgimden yalan söylemeyi düşünüyorum. Aklımdaki cümleler şunlar: *Seni hep hatırlayacağım. Seni asla unutamam. Ama bugüne kadar ona karşı hep dürüst oldum. Ayrıca galaksiler arası yolculuğun kuralları çok nettir.*

Yarın, şimdiye kadar hissettiğim her şeyi unutacağım.

Olive aklımda bir veriden, işlenmemiş bir bilgiden ibaret olacak. Papatya şekilli tokalarını, cumartesileri öğleden sonra iskelede geçirdiğimiz zamanları hatırlayacağım ama plaj havlusunu paylaşmanın, birlikte kitap okumanın ya da haziran ayında, ikinci güneşinin altında uykuya dalmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamayacağım. Oysa Olive bunu hiç hak etmiyor. O bir bilgi yığından çok daha fazlası.

Gönülsüzce mırlıyorum. Mırıltılarım göğsümde hafifçe titriyor.

“Eve gidiyorsun,” diyor Olive yüzünde soluk bir gülümsemeyle. “Eve.”

Karavan gitgide hızlanıyor. Gökyüzü yıldızlarla dolu. Bu kadar küçük, *fâni* bir varlık olmayı özleyeceğimi söylemek istiyorum ona. Geri dönmeye hazır mıyım? Bir yanım buna hazır. Bir yandan da gözlerimi kapatıp bu karavanın duvarlarına sıkıca tutunduğumu hayal ediyorum. Olive beni tezgâha yerleştirdiğinde patilerimin altında plastiğin soğukluğunu hissediyorum. Dizüstü bilgisayarımı açıp *Yazmak ister misin?*

der gibi klavyeyi bana doğru çeviriyor. Ama ben kafamı sağa sola sallayıp tüylerimi titretiyorum.

“Konuşmak istemiyor musun?” diye soruyor.

Ne söyleyebilirim ki? İşleri Olive için daha da zorlaştırmak istemiyorum, bunu ona borçluyum. Bu yüzden bilgisayarı kullanmayacağım. Ona yanımda götürmeyi istediğim tek şeyin ne olduğunu söylemeyeceğim. Belki yeteri kadar odaklanırsam Olive’in bir parçasını içimde taşıyabilirim. Böylece nasıl hissettiğimi, bir zamanlar dünyalı bir kızı tanımanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlarım.

“PEKİ,” deyip içini çekerek bilgisayarını kapatıyor. “Hiç değilse mamamı ye.”

Mamamı yiyorum. Dilimde ekşi bir tat bırakan alabalık aromalı bir mama bu. Yavaşça çiğneyip lokmaların tadını çıkarıyorum. Bu, kedi olarak yiyeceğim son yemeklerden biri.

Ben hep bu bedende yaşamadım. Adım hep Leonard değildi.

Mama kabımı güzelce yalarken Olive başımı okşuyor. “Kedi olmayı istememiştin, biliyorum,” diyor usulca. O kadar sessiz konuşuyor ki onu duyabilmek için kulaklarımı kaldırıyorum. “Ama sen çok, hem de çok iyi bir kedisin.”

Artık bilgisayarı istiyorum. Patilerim aklımdaki cümleyi yazmak için sabırsızlanıyor. *Sen de çok, hem de çok iyi bir insansın,* diye yazıyorum. Çünkü o gerçekten iyi biri. Ben gittikten sonra da öyle olmaya devam edecek.

Kendinizi bırakıp bir fırsat vererseniz hikâyemiz hoşunuza gidebilir. Bizim hikâyemiz; peynirli sandviçler, bir akvaryum

ve bir aileyle ilgili. İçinde nee ve hüzün var. Ayrıca bu benim insan olmanın ne anlama geldiğini öğrenme hikâyesi.

Yeryüzüne gelirken insan olmam gerekiyordu.

İşte hikâyeye de tam olarak bu noktadan başlayacağım.